

udelukket fra Benyttelsen af Mærket, men jeg tror, det er nødvendigt at hævde, at den som tidligere har benyttet Mærket og muligvis har haft det registreret lige op til den Dag, Striden opstaar, ikke maa være udelukket fra at benytte det. Jeg skal bemærke, at en saadan relativ Ret jo ingenlunde er ukendt i lignende Forhold, idet det er den Ret, der er gjældende i Tyskland med Hensyn til Patenter og lignende Rettigheder paa det industrielle Omraade. Jeg tror i Virkeligheden, at de praktiske Følger af en saadan Ordning, som af mig bemærket, ville blive forholdsvis ringe, det vil nemlig blive den, at de, der staa med et indregistreret Varemærke, staa under fuld Bestyttelse, forsaavidt ikke den, der vil angribe det, ser sig i Stand til at oplyse, at han forinden har gjort Brug af et saadant Varemærke, og forsaavidt han altsaa er i Stand til det, forekommer det mig ikke, at den Anden derved vil lide nogen Skade. Jeg skal endelig bemærke, at det ikke forekommer mig, at der i saa Henseende er nogen Anledning til at gjøre nogen Forskiel med Hensyn til dette Forhold lige overfor Indlændinge og lige overfor Udlandinge. Jeg tror, at det er væsentlig i vor Interesse, som lille neutralt Land, at vi forsaavidt muligt søge at opretholde Aftelsen for Rettsinstitutionerne i Danmark, Følelsen hos vore store Naboer af, at den Slags Røverier ikke rives her i Landet. Det er ganske vist Tilfældet, at vi i en bestemt Retning kunne henvise til, at en lignende Ordning finder Sted i Tyskland, men det er ikke sagt, at vi ere istand til at gjøre Alt, hvad der kan gaa i en saa stor og mægtig Stat som Tyskland.

Jeg skal derefter tillade mig at udtale mig kortelig om Bestyttelsen for Rettigheden, naar den engang er bleven erhvervet. Der er da først Spørgsmaalet om det, jeg vil tillade mig at kalde Kvaliteten, nemlig den Regel, der er udtrykt i § 4 Nr. 5 og tillige i § 13 saaledes, at der ikke maa være en saadan Lighed, at Mærkerne i deres Helhed, uagtet Forskiellen i Enkeltheder, let kunne forveksles. Jeg skal bemærke, at i saa Henseende indeholder den nu gjældende Lovs § 15 følgende Regel, at saadanne Forandringer, som kun kunne opdagges ved Andelsen af mere end almindelig Opmærksomhed, ikke ere tilladte. Jeg tror, at disse sidste Udtryk ere meget uheldige, og at de have givet Anledning til, at Efterligninger ere blevne erklærede lovligt, som nodig burde have været registrerede som saadanne. Jeg tror, at i det Hele have Domstolene været noget vel utilbøielige til at gribe ind i de

Baagjældendes Handlingsfrihed i saa Henseende. De have i alt Fald ment at være bundne ved disse Udtryk i § 15 i Loven af 1880. Jeg stal derfor for mit Vedkommende stærkt tilraade, at man tager den nye Redaktion. — Jeg gaar derefter over til et andet Spørgsmaal, det jeg tror at turde kalde Bestyttelsens Omfang, og stal i den Henseende bemærke, at der i Danmark ikke kendes Noget til det, som navnlig i Frankrig er et saa vigtigt Rettsprincip og gaar under Navnet „den illoyale Konkurrence“. Det er tilladt i Danmark at foretage Eftergjørelser af en Mand's hele Forretningsvirksomhed, navnlig hele dennes ydre Apparat. Man er berettiget til at efterligne Benævnelsen af hans Varer, hele Udstyret af disse, hele Indpakningen. Man kan efterligne hele den juridiske Form, hvorunder Varcine fremtræde, Fabrikantens Prislurant, hans Forhandlingsvillkaar osv. Derved er der Intet at gjøre. Dette kan ske af Føll, som i Virkeligheden ikke paa nogen Maade levere den Kvalitet af Varen, hvis hele Ydre fremtræder paa den mest stoffende Maade efterlignet. Det vil saaledes være en ganske almindelig kjendt Sag, at der foruden de virkelig ægte Brysjelertæpper gaar i Handelen alffens andre Slags Tæpper, som en almindelig Vægmand har faare ondt ved at skjelne fra de virkelig Brysjelertæpper, men som kunne sælges for den halve Pris, og for at tage et Exempel fra den nyere Tid, er det jo en velkjendt Sag, hvorledes den thidske Doktor Jøger har indført den saakaldte Normaluld som Beflædningsstof, og uden at jeg vil indlade mig paa at afgjøre, hvorvidt dette Stof er bedre end saa mange andre Stoffer, kan jeg dog udtale som sikkert, at Alverden nu for Diebliffet bringer Normaluldager frem i Konkurrence med denne Mand's, der jo i Virkeligheden har indført det nye System. Det forekommer mig derfor, at under disse Forhold er der særegen Grund til at passe paa, naar man vil give en Bestyttelse til Varemærker, at dette bliver en ordentlig og effektiv Bestyttelse. Det kan jeg imidlertid ikke sjonne er stet, naar man ser den sidste Bestemmelse i § 1: „Varemærket anbringes paa selve Varen eller dens Indpakning

...

...

...

Sp. 1880, I. 23 f. o. „af Egyptens Trælkehue“ las: „af Egypten, af Trælkehuet“.